
Studium medicíny: fámy a realita

Studium medicíny: fámy a realita

Celých jedenáct let dělí mediky v prvním ročníku od chvíle, kdy se stanou samostatnými lékaři Humerus, radius, ulna. Slova, která znějí téměř jako zaklínadlo, si nepřekívají někteří studenti proto, že by definitivně propadli četbě Harryho Pottera. Jedná se o latinské názvy kostí lidské ruky - nepatrný zlomek toho, co si medicí s atlasem lidského těla pod paží tlučou do hlavy před zkouškou z anatomie. Prý nejtěžší zkouškou, jaká na vysokých školách vůbec existuje.

"První cvičení na pitevně přežiješ jedině s jedním promile v krvi." "Když neumíte všechno, je to jako když neumíte nic." "Zodpověděl jste všechny otázky pane kolego, ale je toho málo, přijďte ještě jednou za tři týdny. "A proč až za tři týdny?" Dřív než za tři týdny si nemůžete zopakovat a zlepšit znalosti z fyziologie." Historky, které se mezi studenty medicíny tradují už po generace a na nichž je postaven jeden z dílů filmové básnické pentalogie. Jsou pravdivé? Současní medicí potvrzují, že ano.

Základem úspěchu je dobrá paměť

"Studium medicíny je tvrdá řehole s nejistým výsledkem," tvrdí medička Žaneta z 1. lékařské fakulty UK. První roky medicíny spočívají v nekonečném učení se nazpaměť věcem, které za pár dní stejně zapomenete. Anatomie, fyziologie, biochemie, nekonečné množství názvů, funkcí a vzorců. Medicí na to nadávají, ale existuje vůbec jiný způsob, jak se prokousat tajemstvím lidského těla? "Za totáče, aby strana dokázala, že medicínu dokáže vystudovat i dělník, tak jednoho od soustruhu vybrala, poslala ho na medicínu a on to dostudoval. Byli to ti největší dřiči, kteří od rána do večera seděli, vypisovali, podtrhávali. Nebyli chytří, ale naučili se to. Otázka je, jací z nich potom byli lékaři," říká student plzeňské medicíny Jiří. Na mechanické učení si stěžuje i medik Radek: "Myslím si, že medicínu vystudují holčičky, které se umí všechno našprtát, ale jako doktorky pak nestojí za nic, a naopak studenti, ze kterých by mohli být dobří lékaři, ztroskotají na tom, že nemají tak dobrou mechanickou paměť." "Ono se něco podobného může stát i chlapečkům. V každém ročníku pár takových studentů je," potvrzuje jeho slova docent z 2. lékařské fakulty UK Ondřej Hrušák.

K pacientům se medicí dostanou stále příš málo

"Asi největším handicapem, kterým "vybavuje" české školství čerstvé lékaře, je právě nedostatek praktických zkušeností. Studenti mají na rozdíl od zahraničí méně možností starat se o pacienty během studia," srovnává Hrušák. Míra nutných teoretických znalostí podle něj však závisí na zvoleném oboru: "Jsou oblasti medicíny, kde je klíčové mít široký teoretický přehled, jinde jsou v popředí praktické zkušenosti. Na 2. lékařské fakultě UK se snažíme upravovat výuku tak, abychom studentům dali všechno důležité. Právě jsme například schválili seznam lékařských výkonů, které by měl ovládat každý náš student. Doufáme, že se tím i prohloubí aktivní účast studentů na klinikách, protože různé lékařské výkony budou sami vyhledávat a nemusejí čekat, až to bude součástí stáže."

Lékařské fakulty se od jiných liší i délkou studia. Zatímco většinu ostatních škol zvládnete během pěti let, na medicíně potřebujete let šest. Když medicínu vystudujete, stane se z vás sice doktor s titulem MUDr., ale sami léčit pacienty ještě dlouho nemůžete. "Absolventi medicíny jdou do nemocnice na takzvané kolečko. Na každém oddělení stráví několik měsíců, nejdéle jsou samozřejmě na tom, ze kterého chtějí atestovat. Dřív se mohla dělat první atestace po třech letech, pak si člověk mohl, pokud chtěl, udělat ve svém oboru i druhou. Teď se dělá atestace jenom jedna, ale až po pěti letech," vysvětluje profesní postupy student plzeňské medicíny Jiří Vinický.

Pokud vás tedy přijmou na školu hned po maturitě v devatenácti letech, čeká vás celkem jedenáct let do okamžiku, než můžete samostatně vyléčit prvního pacienta. "Začít s profesní kariérou ve třiceti letech je dost frustrující. Do té doby jste pořád ucho, za které ručí primář oddělení a na které se musí dohlížet, aby něco nezkažilo. Navíc jsou platy v nemocnicích pro začínající doktory směšné.

Nástupní plat sedm tisíc čistého

Můj bývalý spolužák z koleje teď právě nastoupil do nemocnice za sedm tisíc čistého. Když si představím, že spousta spolužáků, kteří šli třeba na ekonomku, budou v té době už na manažerských postech, budou vydělávat, budou si moct pořídit bydlení, auto a já, co mi nedají rodiče, mít nebudu, tak bych se na celou medicínu nejradši vykašlal," stěžuje si Radek, student pátého ročníku brněnské medicíny.

Medička Žaneta vidí největší nevýhodu studia medicíny v nedostatku volného času: "Kamarádi z jiných škol si užívají studentského života a učit se začínají týden před zkouškovým. Já kdybych se neučila průběžně celý rok, tak se o zkouškovým zblázním." Medik Jirka to tak pesimisticky nevidí: "Je sice fakt, že zatímco jinde mají na zkoušku dvacet stránek A5, já jich mám dvě stě A4, ale studentský život se vést rozhodně dá. Je jenom na člověku, jestli se radši drtí celý rok a má pak pohodový zkouškový, nebo jestli se během semestru věnuje jiným věcem a riskne, že si pak bude muset něco zopáknout."

Ačkoliv si medicíni na svoje studium často stěžují, většina z nich by lékařství za jiný obor nevyměnila. "Když jsem byla v prváku, tak to bylo krušný. Ale když jsme potom přišli na praxi do nemocnice a pacienti mi začali říkat paní doktorko, byl to pocit, pro který se ta předchozí dřina vyplatila," říká Žaneta.